

[Aksel Larsen.]

Nordisk Råds organisations- og arbejdsform og dets indflydelse — og jeg kunne ønske, at Nordisk Råd havde adskilligt mere indflydelse, end det har nu, hvor det kun kan vedtage rekommandationer og altså sætte regeringer og parlamenter under pres, men ikke har noget effektivt middel til at sikre, at disse rekommandationer bliver fulgt. Nej, jeg tænker også på, at det at skaffe repræsentation, ikke for to nye nordiske stater, men for to delvis selvstyrende folkegrupper, færinger og ålændinge, kan give problemer. Der findes nemlig andre folkegrupper i de nordiske lande; der findes f. eks. i Nordnorge, Nordsverige og Nordfinland en folkegruppe, sameerne, der så decideret etnisk er selvstændig og består af formodentlig ca. 30.000 sjæle. Jeg er klar over, at der tidligere har været ønske om, at sameerne på en eller anden måde var direkte repræsenteret i Nordisk Råd; de har været repræsenteret hidtil ved, at f. eks. finnerne har valgt en same til repræsentant i Nordisk Råd. Men ændringen her kan bewirke, at sameerne i højere grad vil presse på med ønsket om, at der bliver gjort noget for at klare deres forhold til Nordisk Råd. Jeg gør kun opmærksom på, at man må tænke på, at der her kan komme et nyt problem, som sikkert bliver vanskeligere at løse, medmindre man i de tre lande, det drejer sig om, Norge, Sverige og Finland, kan finde en fredsommelig løsning, for her drejer det sig altså ikke om noget autonomt eller selvstyrende område, som man kan give en ganske særlig status, men om en folkegruppe, som bor i et meget stort område, og som ikke er alene i dette område. Jeg ved ikke, om der kan findes nogen ordning; men man skal i hvert fald tænke på, at den løsning, man her har fundet, og som efter omstændighederne er god, naturligvis kan føre til, at der kommer andre problemer frem.

Djurhuus: Det nordiske samarbejde har i tiden efter anden verdenskrig udviklet sig i positiv retning og har givet resultater, som vi nordboere bør glæde os over. Vi står hinanden nærmere nu, end tilfældet har været i foregående århundreder.

Rygraden i bestræbelserne for at finde måden og vejen til større sammenhold og

bedre samarbejde mellem de nordiske folk har bevægelsen Norden været. Hvert land har sin egen Norden-organisation, og alle disse er så igen knyttet sammen i et fællesskab på lige fod, hvis medlemmer er Sverige, Danmark, Finland, Norge, Island og Færøerne. I 1951 blev „Norrøna Felagið“, som Norden-foreningen på Færøerne kaldes, dannet, og på mødet i Reykjavik i 1965 blev vi færinger optaget i fællesskabet jævnsides med vore brødrefolk.

Baggrunden for vore bestræbelser for at komme med i det nordiske samarbejde på lige fod med de andre nordiske folk var vor opfattelse af at være det sjette nordiske folk, ganske vist talmæssigt langt det mindste, men med den nødvendige ballast for at kunne gøre et sådant krav gældende, nemlig med eget sprog, egen historie, egen kultur og eget lagting — faktorer, der uafbrudt til dagen i dag siden år 800-900 med undtagelse af tidsrummet 1816-1854 har været vort øbosamfund livgivende på områder, der når ud over mad og drikke, men som det er nødvendigt at passe for et folk, som har viljen i sig til at overleve som folk.

En naturlig konsekvens af foranførte fakta var vort ønske om at komme med i Nordisk Råd på lige fod med de andre nordiske folk. Allerede i januar 1955 henvendte Færøernes landsstyre sig til statsministeriet vedrørende spørgsmålet om færøsk repræsentation i Nordisk Råd. 11 år senere, 1. februar 1966, fremlagde Færøernes landsstyre i lagtingssag nr. 20/1965: Færøsk repræsentation i Nordisk Råd, dette forslag til beslutning:

„Lagtinget anmoder regeringen om at foranledige, at Færøernes lagting og Færøernes landsstyre får repræsentation i Nordisk Råd og således, at repræsentanterne bliver valgt henholdsvis af Færøernes lagting og Færøernes landsstyre blandt disses medlemmer.“

Når forslaget til beslutning fik denne ordlyd, var det for at understrege så tydeligt som muligt vor anmodning og vort ønske om at få vor egen repræsentation.

Dette forslag blev den 22. april 1966 vedtaget med 20 stemmer af lagtingets 26 medlemmer, og 1. juni 1966 anmodede landsstyret rigsombudsmanden om at forelægge sagen for regeringen.

1. april 1967 på Nordisk Råds møde i